

[Justitsministeren.]

var det et noget andet Udgangspunkt, disse sagkyndige søgte at anvende, nemlig det almindelige at komme saa nær op til de paa alle andre Livsomraader anerkendte straffe- og erstatningsretlige Grundsætninger som muligt. Der var heller ikke noget unaturligt i, at jeg, naar jeg havde saa fremragende sagkyndige Medarbejdere, begyndte med dette Udkast som Grundlag for Forhandlingerne. Paa den anden Side vil det ærede Medlem indrømme mig, at jeg, saa snart Pressen overhovedet kunde paapege, at praktiske Hensyn talte for Ændringer, var meget villig til at indføre saadanne, hvilket allerede fremgaar af, at jeg tror nok, jeg har lavet 14 forskellige Udkast. Dette viser ogsaa, i hvilken udstrakt Grad Pressen netop har interesseret sig for dette Samfundsanliggende.

Der var alligevel et Par Bestemmelser i mit oprindelige Udkast, som jeg beklager jeg ikke har kunnet gennemføre. Jeg synes, det er urigtigt, at man ved Pressens Hjælp har Lov til at begaa saa grove Forbrydelser, at Minimumsstraffen er Fængsel. Jeg synes, at man her i den saakaldte Pressefriheds Navn gaar for vidt i Beskyttelse af Anonymiteten. De rene Bagvaskelser, der under alle andre Livsforhold straffes med Fængsel, er beskyttet af Anonymiteten, naar de begaaes af Pressens Mænd. Det har jeg syntes var at gaa for vidt, og jeg ved ikke, hvorfor Ytringsfriheden kræver saa stor Beskyttelse for Bagvaskelse.

Det er ogsaa rigtigt, at jeg oprindelig har fundet, at Berigtigelsesparagraffen burde være noget strengere, hvad den er i det meget demokratiske Norge f. Eks., formentlig ogsaa i England. Men da jeg paa den anden Side under alle de Forhandlinger, jeg har ført med Pressen, har faaet at vide, at ethvert anstændigt Blad — og det synes næsten at rumme den samlede danske Presse — skynder sig med at berigtige, hvis den har begaaet en Fejltagelse, er der ikke sket noget ved, at jeg ikke har faaet den strenge Berigtigelsesregel. Derimod er jeg noget i Tvivl om, hvorvidt der egentlig er Grund til at indføre det specielle Berigtigelsesnavn i Stedet for de almindelige Domstole, som ikke mindst Pressen i øvrigt er saa begejstret for, naar det ikke drejer sig om dens egne Sager; men da den i dette

Tilfælde altsaa specielt vilde have dette Navn med en Journalist og en Redaktør som Medlemmer, var jeg glad over at kunne imødekomme Ønsket herom. Jeg har heller ikke gjort nogen særlig Indvending imod, at Pressen ustandselig kalder Lovforslaget for en à jour-Føring af Presseloven af 1851; det er det langtfra. Hvis det kun havde drejet sig om en à jour-Føring, vilde det ikke have interesseret mig stort. Jeg ved ikke, hvordan man kan kalde Ophævelsen af det hidtil bestaaende Straamandsystem for en à jour-Føring; det er lige det modsatte af det, man anerkendte i 1851. Jeg ved heller ikke, hvorledes man kan kalde det à jour-Føring, at man nu trækker de grove Statsforbrydelser ud af Presseloven; det er lige det modsatte af, hvad man har i Øjeblikket. Ansvarsfordelingen mellem Redaktør og navngiven Forfatter, det er ogsaa noget helt nyt og lige saa lidt en à jour-Føring som Bestemmelsen om Løbesedler og Bestemmelserne om Berigtigelsespligten. Det samme gælder Erstatningsreglerne og Afskaffelsen af Justitsministerens Pligt til at optræde. Men hvis man alligevel ønsker at kalde det for at føre à jour, har jeg naturligvis ikke noget imod det, naar man bare er enig om Realiteten: at det er noget helt andet, end det har været tidligere. Jeg tror dog, det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) faar Ret i Praksis i, at Berigtigelsesretten særlig vil vise sig at være af psykologisk Interesse, hvilket jo ikke er noget Minus i og for sig; idet Forholdet vil blive det, at de, der har særlig Interesse i at berigtige, nemlig det offentlige Livs Personer, ikke vil bruge denne Berigtigelsesret. De har hverken Tid eller Kræfter til Raadighed til at kunne overkomme det Arbejde.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) takker jeg for den sjælden kortfattede og dog levende Skildring; han gav af Sagens Forhistorie, som egentlig nærmest var den, at da jeg nu partout vilde have en Presselov og den ikke indeholdt noget af Betydning, vilde det være rimeligt, at jeg fik den. Det var en kortfattet Skildring, men jeg skal ikke i Øjeblikket føje noget hertil. Jeg vil sikkert gøre det en Gang senere, men i Øjeblikket indskrænke mig til Grundtvigs Ord: det onde maa have saa megen Frihed, som